

Hồi 71

Chim Bằng Khoe Vuốt

Hôm sau trên đường từ dinh Hòa Giả về tư thất, Cao Mục Lân dừng lại dưới chân đồi, giao ngựa cho vợ chồng người mã phu già trông giữ. Vợ chồng nhà này không con, ngụ tại căn lều gỗ, sinh nhai bằng nghề cho thuê chuồng ngựa và săn sóc những con ngựa được người thuê gửi ở đấy.

Vừa bước vào cổng, Cao Mục Lân đã được lão mã phu lật đặt ra đón, ghé tai nói nhỏ:

- Tôn khách biết chuyện chưa ? Tối qua lại có vụ giết người, xác còn nằm ở chân đồi đó !

- Lại trộm chứ gì ! Đạo này trộm cướp ở Tân đô, chẳng ngày nào mà không có.

- Không biết có phải không, nhưng cứ thế này lão cũng ngại lắm, chả biết có bảo toàn được ngựa cho quý khách không !

Cao Mục Lân trấn an:

- Không sao đâu, lão đừng lo ! Nếu xảy ra chuyện gì, cứ chạy lên nhà ta, báo cho Cát Xuyên hiệp sĩ biết. Ông ấy ở không có đến cả năm nay rồi, chân tay ngựa ngáy cứ than thở chẳng có việc gì làm.

- Cát Xuyên hiệp sĩ phải chăng là Cát Xuyên Mộc ?

- Chính thị. Sao lão biết ?

- Ai chứ Cát Xuyên Mộc thì giới giang hồ lạ gì. Người ta bảo ông ra chiêu xuất quỷ nhập thần. Nhưng chẳng biết có chịu giúp cho những kẻ như nô tài này không ?

Lời ca tụng của người mã phu già khiến Cao Mục Lân rất vừa ý. Ai cũng biết một trong những bốn phạm của thuộc hạ ở dinh Hòa Giả là phải tìm kiếm và đề bạt những kẻ có tài, nhất là về võ học. Cát Xuyên Mộc, người được Cao Mục Lân bảo trợ, không những còn trẻ, lại quả có tài. Nếu hắn được kết nạp, chức vụ hiện nay của Cao Mục Lân không những coi như vững chắc mà còn hy vọng thăng tiến nữa. Tuy thế, không bao giờ Cao Mục Lân tỏ ra vì lợi riêng mà vận động cho Cát Xuyên Mộc. Lúc nào hắn cũng nói chỉ vì mong muốn lãnh địa Hòa Giả được hưng thịnh và trường tồn mà tha thiết lo tròn bốn phạm ấy. Cho nên, nếu Cát Xuyên Mộc được mọi người biết đến thì chính là một điều tốt, góp phần vào việc nâng cao giá trị của hắn.

Cao Mục Lân bước vào nhà. Thấy Cát Xuyên Mộc đang ngồi uống trà, hấn cười hớn hở, chào hỏi xong báo có tin vui, nhưng lại vội vào phòng tắm rửa mặt thay áo đã rồi mới trở ra.

Gọi gia nhân, không ai đáp. Hỏi thì Cát Xuyên Mộc nói:

- Hôm qua, vì không có việc gì, thằng bộc xin về thăm mẹ, tại hạ đã cho nó nghỉ. Quái lạ, sao bây giờ vẫn chưa trở lại.

Vì có họ xa với vợ Cao Mục Lân nên Cát Xuyên Mộc vẫn giữ lễ trong cách xưng hô, tuy nhiên đôi khi hấn cũng tỏ ra lạm quyền như trong vụ cho tên bộc về nghỉ. Cao Mục Lân không nói gì. Chắc trong lúc vui, hấn không để ý. Chỉ thấy rót rượu ra hâm, mang lại trước mặt Cát Xuyên Mộc rồi cả hai ngồi đối ẩm.

- Hôm nay tại hạ có tin mừng.

- Tin gì ? Cát Xuyên Mộc hỏi.

- Như đại hiệp biết, tại hạ nhiều lần đã nêu danh tính đại hiệp ra trước mặt thiếu gia nhưng mãi đến hôm qua mới được ngài lưu ý. Ngài nói mời đại hiệp đến gặp ngài. Thật là một vinh hạnh.

Tưởng như thế cũng đủ để Cát Xuyên Mộc vui mừng. Không ngờ hấn chẳng nói gì. Cao Mục Lân bồi thêm:

- Thuộc hạ trong dinh chẳng thiếu. Ai cũng sẵn sàng giới thiệu người của mình, nhưng dường như thiếu gia đã có chủ ý, muốn hội kiến với đại hiệp trước.

Cát Xuyên Mộc rót rượu ra chén, đưa cho Cao Mục Lân:

- Xin phép tôn huynh, mừng tôn huynh một chung rượu.

- Hà hà ! Mừng đại hiệp mới phải chứ !

Đoạn giờ cao chén rượu lên “khà” một cái cạn chung.

Thấy Cát Xuyên Mộc vẫn ngồi im, không đổi sắc mặt, Cao Mục Lân thầm khen con người khí phách, biết tiết chế cảm xúc.

Cát Xuyên Mộc lại tự rót rượu ra chén, bưng uống. Lát sau mới nói:

- Đa tạ tôn huynh.

- Có gì đâu ! Xin đừng khách sáo. Đối với kiếm sĩ tài ba, tương lai rạng rỡ như đại hiệp lẽ dĩ nhiên tại hạ phải lo tiến cử lên chủ soái. Đó chỉ là bốn phận, còn riêng đối với đại hiệp, đó là nghĩa tương tri. Có gì mà phải bận tâm.

- Tôn huynh quá khen. Xin biết cho, tại hạ chẳng phải vì lương bổng mà muốn phụng thị họ Hòa Giả nhưng chính vì lòng ngưỡng mộ ba người trong họ ấy, là đương kim lãnh chúa Hòa Giả Đạo Uẩn, thân phụ ngài là Hòa Giả Nghị và tổ phụ ngài là Hòa Giả Khang ...

- Vậy bao giờ đại hiệp có thể vào yết kiến thiếu gia ?
- Lúc nào cũng được.
- Ngay ngày mai được không ?
- Được.

Khí nói chuyện, nét mặt Cát Xuyên Mộc bình thản, không lộ vẻ háo hức hay băn khoăn mà chỉ tỏ niềm tự tin vững mạnh lạ lùng.

Cao Mục Lân lại tiếp bằng một giọng cố làm ra thản nhiên:

- À, chắc đại hiệp cũng rõ thiếu gia chỉ quyết định thu nạp hay không sau buổi hội kiến và sau khi đã lượng định khả năng. Thủ tục ấy mà, tại hạ tin sẽ không có gì trở ngại.

Đặt chén rượu xuống, Cát Xuyên Mộc nhìn trân trân vào mặt Cao Mục Lân. Rồi với một vẻ lạnh lùng gần như thách thức, hấn gần giọng:

- Nếu vậy tại hạ không vào. Rất tiếc đã làm phiền tôn huynh.

Mặt Cao Mục Lân đã đỏ vì rượu lại càng đỏ thêm. Những tia máu xung quanh vành tai hấn như sắp nổ tung. Hấn lắp bắp:

- Sa ... sao ? Đại hiệp nói không muốn vào gặp thiếu gia nữa ư ?
- Phải. Tại hạ không thích nữa.

Cát Xuyên Mộc chỉ vền vền nói có thế, không giải thích thêm. Sự bất ngờ và thất vọng làm Cao Mục Lân ngồi trơ như phỗng. Hấn nhìn kẻ bảo trợ mà lòng muốn điên lên được, nhưng cố nén tức giận.

Cả hai không nói thêm lời nào. Uống hết chung rượu dở, Cao Mục Lân đứng dậy về phòng riêng, quên cả cáo biệt.

Một mình trên chiếu, Cát Xuyên Mộc cũng đã say, dựa đầu lên kỷ lạng lẽ cười thầm. Hấn biết Cao Mục Lân giận lắm vì đã bị đặt vào một tình thế khó xử. Biết nói năng ra sao với vị chủ soái đây ? Nhưng hấn bất cần. Tuy bảo không quan tâm gì đến lương bổng nhưng thực ra không phải thế. Là một người rất nhiều tham vọng, Cát Xuyên Mộc muốn có địa vị và tiền tài càng nhanh càng tốt. Mà ngày nay cách nhanh nhất là bằng lưỡi kiếm. Hấn biết khả năng của mình nên không dễ gì để cho sự khiêm nhượng thao túng. Hấn chỉ làm cao một chút thôi, nhằm mặc cả thêm chút danh vọng, và vì đã dự trù hướng đi của mình từ lâu một cách thông minh và khôn khéo, hấn lùi một bước để tiến hai bước. Cao Mục Lân tuy lớn tuổi hơn hấn nhưng còn ngây thơ và dễ xúc động lắm.

Trong cơn say, Cát Xuyên Mộc mơ thấy mình đang ngụp lặn trong cảnh vinh quang và tiền bạc như nước.

o0o

Phần Cao Mục Lân, tuy có cảm tình với Cát Xuyên Mộc, hấn cũng không sao ngăn nổi bực mình.

Ngồi trong phòng riêng, sau khi đã tỉnh rượu, Cao Mục Lân loay hoay mãi không biết xử trí ra sao. Vấn đề không phải là phải đối phó cách nào với người bà con bên vợ và cũng là kẻ bảo trợ của hấn, nhưng chính là phải giải thích làm sao với chủ soái. Ai cũng biết Cát Xuyên Mộc đã được hấn vận động tận tình để được thu nạp vào dinh, bây giờ sự thể thế này, tất nhiên uy tín của hấn không còn nữa.

Là người có óc quyền biến, Cao Mục Lân thử phân tích thái độ mới đây của Cát Xuyên Mộc và xét thái độ ấy qua một nhãn quan khác. “Có lẽ Cát Xuyên Mộc muốn chứng tỏ là một nhân vật đặc biệt chẳng ? Địa vị người khác, tất đã nhảy vào nắm lấy cơ hội rồi. Để xem !”. Càng suy nghĩ, Cao Mục Lân càng tin Cát Xuyên Mộc, tuy kiêu ngạo nhưng là kẻ có thực tài đáng được nâng đỡ. Như vậy thì vừa có lợi cho mình, vừa có lợi cho hấn. Bèn mưu tìm cách khác thuyết phục.

Ngày kế đó, Cao Mục Lân ở luôn trong dinh. Sáng hôm sau về nhà, hấn đến gặp Cát Xuyên Mộc, tươi cười bả lả như không có chuyện gì xảy ra.

- Cát Xuyên đại hiệp, trong mấy ngày nay, thiếu gia vẫn hỏi thăm tại hạ về đại hiệp. Mỗi đầu tuần thường có cuộc tranh tài bắn cung, sao đại hiệp không đến tham quan, coi xem thuật bắn cung của tộc Hòa Giả ra sao ?

Cát Xuyên Mộc chỉ mỉm cười không đáp.

- Thiếu gia nghe danh đại hiệp đã lâu. Ngài muốn gặp, đó là việc thường tình, có gì mà phải câu nệ ?

- Đành rồi, nhưng giả dụ ngài không vừa ý thì có phải tại hạ khó xử không ? Nếu bị từ khước, tôn huynh đã biết tại hạ đâu phải hạng người đi hạ mình cầu cạnh ...

- À ra thế. Vậy lỗi ở tại hạ đã không nói rõ. Chuyện ấy không hề có, không bao giờ thiếu gia có ý ấy.

- Ngài đã nói gì ?

- Chưa có điều gì nhất định, nhưng ngài tỏ vẻ sốt ruột ...

Suy nghĩ một lúc, Cát Xuyên Mộc đáp:

- Đa tạ tôn huynh giúp đỡ. Tại hạ thật áy náy để tôn huynh phải lâm vào tình trạng như thế này.

- Đại hiệp thử xét lại xem: đến gặp ngài một lần, nếu không bằng lòng thì thôi, ngại gì ?

Cát Xuyên Mộc gật đầu:

- Vậy cũng được.

Cao Mục Lân mừng lắm:

- Ngay ngày hôm nay, được không ?

- Sớm thế ?

- Hôm nay đầu tuần, có thí võ. Thiếu gia chắc thế nào cũng dự kiến.

- Thí võ lúc mấy giờ ?

- Thường thì vào khoảng sau giờ Ngọ.

- Vậy để tại hạ chuẩn bị.

Cao Mục Lân ra khỏi phòng, hối hả trở lại dinh. Cát Xuyên Mộc tắm xong, chọn mặc một chiếc quần bằng hàng ngoại hóa đắt tiền, một kimono gấm, bên ngoài phủ áo chên rộng vai màu đỏ khé, hồ bột cứng, chân đi dép da mới và quần xà cạp màu vàng nghệ. Thanh trường kiếm dài đặc biệt đeo chéo sau lưng, đoản kiếm giắt ngang hông trông đường bệ, rõ ra một kiếm sĩ phục thị cho một đại gia, lương bổng đồng niên vạn gia lúa.

Hắn hỏi tên bộc:

- Nhà có sẵn ngựa không ?

- Dạ có, nhưng để ở tàu ngựa dưới đồi.

Xuống đến tàu ngựa, không gặp lão mã phu. Quanh ra sau lều, thấy đám đông. Hỏi ra mới rõ người ta đang lo việc tống táng cho cái xác vô thừa nhận bị giết hai hôm trước. Xác còn nằm trơ, mắt mở trừng trừng chẳng ai vuốt, ở cổ vết thương sâu hoắm, máu đọng đen lại. Lão mã phu cũng có mặt trong đám người phục dịch ấy.

Cát Xuyên Mộc bước tới vỗ vai lão:

- Ta là khách của Cao đại nhân ở trên đồi. Hình như lão giữ ngựa cho Cao đại nhân ?

Nhìn cách phục sức của thanh niên kiếm sĩ, lão mã phu cũng một phần đã đoán ra là ai rồi, sợ hãi líu ríu:

- Dạ, dạ.

Đoạn hối hả trở về tàu, dắt ra một con ngựa lông xám tro đốm trắng. Cát Xuyên Mộc cầm dây cương, vỗ nhẹ lên bờm ngựa, khen:

- Con này được đấy !

- Dạ. Nó thuộc dòng ngựa hay, đại nhân vẫn thường cười, nhưng hôm nay không hiểu sao người lại chọn con ngựa hồng.

Cát Xuyên Mộc gật đầu, nhảy lên yên, rút ra một túi bạc nhỏ, lấy ba đồng ném cho lão và nói:

- Để mua hương hoa, còn thừa giữ lấy !

Ngạc nhiên, lão mã phu hỏi lại:

- Mua hương hoa làm gì ?

Cát Xuyên Mộc hát hàm về phía đám đông:

- Kẻ chết đó !

Đoạn giật dây cương phóng đi trong tiếng ngựa hí. Qua khỏi chân đồi Lâm Nguyệt, Cát Xuyên Mộc khạc và nhổ mạnh bãi nước bọt để xua đuổi cái cảm giác lợm giọng khi nhìn thấy gương mặt đen xạm của tử thi lúc nãy. Hắn có cảm tưởng cái xác hình như đã cử động trong manh chiếu, đôi mắt trắng dã phóng theo hắn. Cát Xuyên Mộc thúc ngựa chạy nhanh hơn.

Đến dinh Hòa Giả, trời đã xế trưa, chờ ở nhà khách đã lâu, ngồi đứng không yên, chợt thấy hắn, Cao Mục Lân chạy vội ra nắm lấy dây cương, vui mừng nói:

- May quá, đại hiệp đến đúng lúc. Hãy nghỉ một chút chờ tại hạ vào bẩm với thiếu gia.

Rồi gọi gia nhân mang nước thơm để Cát Xuyên Mộc lau mặt và một khay thuốc lá đặt lên kỷ. Khi gã hầu cận tới dẫn Cát Xuyên Mộc ra thao trường, hắn tháo trường kiếm trên lưng trao cho người hầu cận, chỉ mang theo thanh đoản kiếm giắt ngang hông.

Hòa Giả Đạo Uẩn mãi bắn cung. Mỗi buổi tập, ông đã tự hứa bắn hết trăm mũi tên, số tên chưa hết, không ai dám cắt ngang nên Cát Xuyên Mộc cũng như mọi người khác, đứng xa xa nhìn.

Đạo Uẩn dế chân chèo, mặc quần ống rộng chùng đến mắt cá, cánh tay trái để trần cầm cung, tay phải mang bao da, dáng trang nghiêm đỉnh đạc nhưng không gò bó. Mắt ông nhìn thẳng, mỗi phát tên bắn đi, nhanh và mạnh trúng hồng tâm. Tiếng reo hò của thuộc hạ nghe vang động cả thao trường. Cát Xuyên Mộc gật gù tán thưởng, nghĩ thầm: “Thật danh bất hư truyền, không hổ với tổ phụ !”.

Bắn xong trăm mũi tên, Đạo Uẩn gác cung lên giá. Gia nhân mang nước và khăn lại, thuộc hạ vây quanh thoa bóp tay chân, ông pha trò cười giỡn. Cát Xuyên Mộc thấy những điều hắn dự đoán về Đạo Uẩn sai lạc cả. Có lẽ vì còn trẻ nên vị tiểu lãnh chúa này không có cái phong thái kiểu cách như phần đông các lãnh chúa khác.

Cao Mục Lân tiến tới trình điều gì, Đạo Uẩn khẽ gật. Ông chỉnh lại y phục, đến ngồi dưới lá cờ lệnh của tộc Hòa Giả, vẽ huy hiệu một vòng tròn lớn với tám vòng tròn nhỏ bao quanh, tượng trưng cho mặt trời, mặt trăng và các vì tinh tú.

Cao Mục Lân vẫy Cát Xuyên Mộc lại gần. Hắn quỳ gối trước mặt vị tiểu lãnh chúa để làm lễ ra mắt rồi được mời ngồi trên ghế đối diện coi như thượng khách.

- Tráng sĩ quê ở Iwakumi ?

- Dạ phải.

- Trước trận Sekigahara, tộc Lưu Hòa ở vùng đó nổi tiếng khôn ngoan, giỏi nghề cai trị. Lệnh nghiêm có phục thị trong tộc đó không ?

- Thưa không. Tiểu nhân nghe nói tiên phụ vì sức yếu nên sớm ở ẩn và quy tiên tại quê nhà.

Sau vài câu thăm hỏi thêm về gia thế, Đạo Uẩn lại tiếp:

- Nghe nói tráng sĩ muốn phục thị tộc ta. Vì lý do nào lại chọn lựa như thế ?

- Hòa Giả là một đại tộc tiểu nhân ngưỡng mộ nên muốn sống chết với tộc ấy. Ngoài ra không còn lý do nào khác.

Đạo Uẩn gật đầu, xem chừng vừa ý về lời đáp trên.

- Tráng sĩ có những chiêu kiếm nào đặc biệt ?

- Tiểu nhân vẫn thường sử chiêu Trảm Nhận và Chiết Liễu.

- Trảm Nhận và Chiết Liễu ? Ta không nghe nói bao giờ !

- Thưa đó là những thế kiếm do chính tiểu nhân phát kiến.

- Đành vậy, nhưng cũng phải có tiền tích ra sao chứ ?

- Tiểu nhân học kiếm Vạn Mai, sau theo Cổ Tư tiên sinh. Những chiêu kiếm học được, tiểu nhân đã tự biến hóa để chém những cánh nhận bay thấp và chẻ các nhánh liễu rũ ở bờ sông.

Đạo Uẩn gật gù:

- Phải, phải. Tỉnh Suo nhiều không ngòi, chỗ nào cũng trồng liễu. Chắc tráng sĩ luyện kiếm ở một khúc sông gần nhà ?

- Dạ chính thế.

- Ta muốn xem một vài chiêu kiếm của tráng sĩ, được chăng ?

- Xin tuân lệnh.

Đạo Uẩn quay nhìn thuộc hạ:

- Trong các người, ai muốn so tài với Cát Xuyên tráng sĩ ?

Thuộc hạ Hòa Giả Đạo Uẩn ở thao trường bấy giờ có đến vài chục người. Họ đứng đằng sau ông, chăm chú theo dõi cuộc thẩm vấn, thấy Cát Xuyên Mộc còn trẻ, chẳng biết tài năng ra sao nhưng thái độ và ngôn ngữ huênh hoang tự phụ thì có ý ghét. Vài người định bước ra, nhưng Đạo Uẩn đã chỉ Hồ Kiện Bình:

- Hồ Kien Bình ! Người đặc ý về môn sử thương của người. Hãy chứng tỏ cho mọi người biết.

- Dạ, tiểu nhân sẵn sàng nếu được tráng sĩ đây cho phép.

- Dĩ nhiên, tại hạ rất hân hạnh.

Câu đáp lễ phép nhưng hết sức lạnh lùng. Trong ánh mắt Cát Xuyên Mộc, lóe lên một chút tàn ác.

Đạo Uẩn vẫy tay cho gia nhân dẹp chỗ trong thao trường. Ghế ngồi và các giá binh khí được tạm chuyển đi nơi khác. Không khí đột nhiên căng thẳng hẳn lên. Cuộc thi tài, tuy bề ngoài là một cuộc biểu diễn kiếm thuật, nhưng mặc nhiên, qua thái độ của các đối thủ, có thể sẽ xảy ra rất ác liệt. Thuộc hạ của Đạo Uẩn chỉ có kinh nghiệm ở thao trường, không mấy khi được dự kiến một cuộc giao đấu như lần này. Sinh mạng đôi bên không còn quan trọng nữa, đối thủ phải trông vào khả năng của chính mình, chỉ trong chớp mắt hoặc một chút lăm lăm, thân bại danh liệt như chơi. Đâu đây xem chừng đã phảng phất mùi tử khí.

Đám thuộc hạ nhìn Hồ Kien Bình, đặc biệt tin tưởng vào bạn đồng đạo. Hồ Kien Bình lui vào hậu trường thay áo lót mới theo đúng truyền thống của kiếm sĩ: mỗi sáng và trước mỗi cuộc giao tranh, bắt đầu bằng một nụ cười và y phục tề chỉnh vì đến chiều, chẳng biết hình hài có còn nguyên vẹn hay không !

Phần Cát Xuyên Mộc, gã đã nhờ Cao Mục Lân mượn cho một thanh mộc kiếm. Đứng ở góc thao trường, tay khoanh trước ngực, gã nhìn đám người bận rộn xung quanh như chim bằng nhìn đàn quạ. Lòng tự tin của Cát Xuyên Mộc có thể nói, gần như vô giới hạn. Thái độ ấy không qua khỏi mắt của một số người và họ thầm lo cho tính mạng của Hồ Kien Bình.

Hồ Kien Bình y phục tề chỉnh, vén màn bước ra khỏi trường, tay phải lăm lăm cây thương dài non một trượng, tay kia một cuộn vải ẩm. Hắn dừng lại, quần vải quanh mũi thương sắc như lưỡi chủy thủ và dài có đến ba tấc.

- Các hạ làm gì vậy ? Cát Xuyên Mộc hỏi. Nếu sợ tại hạ bị thương thì xin cứ yên tâm. Mũi thương sắc hay nhứt cũng thế thôi, đối với tại hạ chẳng quan hệ gì.

Một lần nữa, trong lời nói lễ độ có hàm ý khinh mạn. Hồ Kien Bình liếc xéo đối thủ, mặt cau lại, dữ dội:

- Chắc không ?

- Chắc.

Hoà Giả Đạo Uẩn và đám tùy tùng không ai nói gì nhưng đưa mắt nhìn Hồ Kien Bình dường như ngầm bảo: “Đã thế thì cứ cho nó nếm thử vài mũi thương trần ...”

Hồ Kiện Bình gạt đầu, lập tức xoay nhanh cán thương, gỡ lần vải quần ra.

- Được ! Nếu các hạ muốn. Nhưng hãy dùng thiết kiếm. Tại hạ không muốn một đặc quyền nào.

- Không sao, thanh mộc kiếm này cũng hợp với tại hạ lắm.

- Không. Ta không chấp nhận một cuộc giao đấu chênh lệch như vậy !

- Sao ? Các hạ bắt ta dùng thiết kiếm trước mặt thiếu gia đây hay sao ? Ta là khách, đâu dám vô lễ như thế trước mặt ngài.

- Nhưng ...

Đạo Uẩn vội xen vào:

- Hồ Kiện Bình ! Có ai bảo người khiếm nhược đâu mà phải đắn đo mãi không chiều ý tráng sĩ.

Cả hai đấu thủ bèn bước vào giữa thao trường, cúi đầu trước Hòa Giả Đạo Uẩn tỏ ý tôn kính rồi nghiêng mình nhìn nhau thi lễ. Vừa dứt, Hồ Kiện Bình nhảy né sang bên, phóng đầu mũi thương vào gáy Cát Xuyên Mộc trong một cuộc tấn công tiên thủ chớp nhoáng. Một tiếng “cắc” khô khan, cây mộc kiếm gạt cán thương bắn lên cao, Cát Xuyên Mộc đã tiến sát bên đối thủ. Thừa dịp cánh tay đối phương còn vướng chưa kịp thu về, Cát Xuyên Mộc thi triển chiêu: “Chẻ liễu” đưa kiếm phạt chéo ngực Hồ Kiện Bình. Nhưng Hồ Kiện Bình chẳng phải tay vừa, uốn cong người tránh đòn chí mạng đó rồi lại nhảy sang bên với ý định luôn luôn giữ khoảng cách một ngọn thương giữa hấn và Cát Xuyên Mộc. Biết điểm đặc thù này là nhược điểm của lối sử dụng trường thương, Cát Xuyên Mộc không ngớt khai thác, bỏ lỡ một cơ hội nào mà không tấn công xáp lá cà. Không để Hồ Kiện Bình chiếm ưu thế, hấn nhảy theo bám sát, lúc trước mặt, lúc sau lưng, lúc hai bên sườn, lúc nào cũng sát nách, khiến đối thủ hấn phải cầm ngắn cây thương lại chỉ lo thủ thế. Thành ra cây thương dài một trượng của Hồ Kiện Bình hóa vô hiệu, lại còn vướng víu.

Trong khi đó thì Cát Xuyên Mộc liên tiếp tấn công như vũ bão bằng kiếm ngắn, thi triển vài chiêu rất ngoạn mục, kể cả chiêu trảm nhận, khiến Hồ Kiện Bình ban đầu còn chống đỡ, sau cứ nhảy lui dần, lui dần. Trông Hồ Kiện Bình bấy giờ chẳng khác gì một con chim ưng nhỏ bị chim đại bàng đuổi theo mổ tới tấp.

Chợt một tiếng rắc vang lên, cây thương gãy hai. Mũi thương bắn ra xa, trong tay Hồ Kiện Bình chỉ còn một đoạn gỗ ngắn. Cùng lúc, tiếng kêu đau đớn như xé màng tai của gã. Người ta tưởng tiếng rú của kẻ sắp hồn lìa khỏi xác cũng chỉ bị thương và ghê rợn đến thế !

Cuộc so tài ngắn ngủi chấm dứt. Một thuộc hạ khác của Hòa Giả Đạo Uẩn định xách kiếm bước ra nhưng vị tiểu chúa ngăn lại và nói:

- Như vậy cũng đã đủ !

Ông đứng dậy bỏ vào hậu sảnh, nét mặt đăm chiêu, trong khi bạn hữu và gia nhân xúm quanh Hồ Kiện Bình xem xét vết thương tìm cách cấp cứu.

Tối hôm ấy, khi Cao Mục Lân về nhà, Cát Xuyên Mộc hỏi:

- Trước mặt thiếu gia, tại hạ biểu dương kiến thức có quá đáng không ?

- Không. Rất đặc sắc. Ngài rất lưu ý đến kỹ thuật của đại hiệp.

Tuy vậy trong lòng Cao Mục Lân hơi khó chịu. Đã biết tài của Cát Xuyên Mộc, hắn có cảm nghĩ con chim hắn đang ấp ủ trong tay, sau này có thể trở thành một loài nghịch đảo, biết đâu chẳng gây cho hắn những tai họa bất ngờ.

- Ngài có thể nói thêm gì không, hay chỉ lưu ý đến kỹ thuật của tại hạ thôi ?

- Không nói thêm gì.

- Thôi mà tôn huynh, chẳng nên giấu nhau nữa.

- Ta giấu làm gì ? Ngài chỉ truyền trị thương và săn sóc cẩn thận Hồ Kiện Bình mà thôi. Ngài có vẻ xúc động.

Thất vọng, Cát Xuyên Mộc ngồi im, lát sau mới nói:

- Thiếu gia xem ra là người có kiến thức và đức độ. Trong tình thế này, nếu cần phụng sự một ai, tại hạ sẽ chọn lựa vị ấy. Nhưng dĩ nhiên, sự quyết định đâu phải ở tại hạ.

Cát Xuyên Mộc chỉ nói có thế. Những năm gần đây hắn đã trưởng thành và cả với Cao Mục Lân, nhiều khi cũng không muốn tiết lộ hết những suy tư thâm kín.

Theo hắn, chẳng sớm thì muộn, hai tộc Hòa Giả và Tôn Điền thế nào cũng xung đột, nhất là khi Hòa Giả Nghị ở Osaka, tuy bề ngoài làm như ở ẩn nhưng thật ra vẫn chiêu binh mãi mã và thế lực ngày càng bành trướng. Không thể tiên đoán được kết quả ra sao, nhưng có điều những người như hắn, nếu không khôn ngoan mà chọn lầm chúa thì sau này sẽ có thể lại trở thành lang bạt, ăn cơm thí, ngủ đầu hè và sinh mạng nhiều khi cũng không giữ được chỉ vì miếng cơm manh áo.

Hai hôm sau, có tin Hồ Kiện Bình đã tỉnh. Nội tạng bị chấn động và xương hông bị giập nát, hắn vẫn còn trong tình trạng khẩn trương nhưng có lẽ không nguy đến tính mệnh. Nghe tin, Cát Xuyên Mộc không xúc động. Hắn bình tĩnh tự nhủ nếu sau cuộc thử tài hôm trước không nhận được một chức vụ gì như ý mong ước thì ít nhất hắn cũng đã tạo được danh tiếng.

Nhưng tuần sau, Cát Xuyên Mộc ngỏ lời muốn đi thăm Hồ Kiện Bình. Rồi không giải thích vì sao lại đột nhiên có lòng tốt như thế, hắn đích thân đến nhà nạn nhân. Đang nằm dưỡng thương, Hồ Kiện Bình cảm động rơi lệ:

- Chiến đấu thì thua được là lẽ thường. Tại hạ sở học còn kém, dĩ nhiên không địch lại được các hạ, đâu dám phiền trách. Các hạ đến thăm thật quý hóa. Xin đa tạ !

Cát Xuyên Mộc ra về rồi, Hồ Kiện Bình còn tỏ lòng ngưỡng mộ, nói với người thân:

- Trước ta tưởng hấn chỉ là một tên hợm hĩnh, nham hiểm, không ngờ cũng là tay khá, có tài và nhã nhặn.

Đó là phản ứng Cát Xuyên Mộc đang mong đợi. Điều đó, hấn cũng đã xếp đặt sẵn trong kế hoạch: làm cho kẻ thua hấn phải ca ngợi hấn để danh hấn được vang động giang hồ và ảnh hưởng thuận lợi đến quyết định của Hòa Giả lãnh chúa.

Mấy ngày sau, Cát Xuyên Mộc lại đến thăm Hồ Kiện Bình. Một lần còn sai gia nhân mang đến tặng Bình một con cá tươi lớn.

- o O o -